

ΠΗΝΕΛΟΠΗ ΔΕΛΤΑ

ΜΑΓΚΑΣ

(το 1^ο ΚΕΦΑΛΑΙΟ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Α'

ΟΙ ΠΡΩΤΕΣ ΜΟΥ ΑΠΟΡΙΕΣ

ΚΟΙΤΑΖΑ Τ' αγόρια και σκεπτόμουν. Ο Λουκάς έγραφε σιωπηλά, τα φρύδια του σουφρωμένα, θυμωμένος ακόμα, ενώ ο Βρασίδης, με τα χέρια στις τσέπες, πήγαινε κι έρχουνταν, κάθουνταν και σηκώνουνταν, σφύριζε και τραγουδούσε, φασάρευε, γύρευε να δείξει πως διασκέδαζε ωραία. Αλλά βαριούνταν φοβερά. Νυσταγμένος τον ακολουθούσα με το βλέμμα, κλείνοντας πότε το ένα μάτι πότε το άλλο, και συλλογιζόμουν.

Γιατί άραγε αντιπαθούσα τόσο τον Βρασίδα; Τι ήταν που δε μ' άρεζε σ' αυτόν; Τα πεταχτά του χείλια; Το βάδισμα του το νωθρό; Ή μήπως η ματιά του που δε σε κοίταζε ποτέ κατά πρόσωπο; Ήταν οι γραβάτες του οι φανταχτερές; Τα μαλλιά του τα πομαδιασμένα και κολλημένα στο μέτωπο; Ή απλώς η αντίθεση του με τον εξάδελφο του, τον Λουκά;

Γιατί ήταν μεγάλη η αντίθεση αυτή. Ο Λουκάς, λιγνός, λεπτός, λίγο σκεπτικός πάντα, με τα γαλανά ορθάνοιχτα μάτια του που σε κοίταζαν ως μέσα στην καρδιά, τα σγουρά του κοντοκομμένα μαλλιά, βουρτσισμένα πίσω, ξεσκεπάζοντας το μέτωπο. Ο Βρασίδης, ένα χρόνο μεγαλύτερος, παχύς, μαλθακός, σάψαλος, πολυλολάς, κυράτσα.

Τι μ' ένοιαζαν όμως εμένα όλα αυτά, και τι με πείραζαν; Γιατί μου έκανε τόσο κακό η παρουσία του, που δεν μπορούσα να βγάλω

το μάτι μου από πάνω του; Περνούσε η ώρα και ο Λουκάς όλο έγραφε. Στο τέλος βαρέθηκε στα σωστά του ο Βρασίδης, πήγε κοντά του και του είπε με αέρα:

- Έλα, ξεμπέρδευε το μάθημα σου και πάμε κάτω στο περιβόλι.

- Να πας μονάχος σου, του αποκρίθηκε ο Λουκάς. Εγώ δεν παίζω μαζί σου.

- Καλέ τι μου λες, καλέ; έκανε κοροϊδευτικά ο Βρασίδης.

Ο Λουκάς πετάχτηκε πάνω.

«Τώρα θα πέσει ξύλο», είπα μέσα μου, και χάρηκα λιγάκι, γιατί ήξερα πως, αν κι ένα χρόνο μικρότερος, ο Λουκάς θα του τις έβρεχε.

Μα βαστάχτηκε και κάθησε πάλι στο τετράδιο του.

- Δεν παίζω με ανθρώπους που βρίζουν, είπε. Ο Βρασίδης γέλασε.

- Τι σε νοιάζει εσένα τι λέγω εγώ για τον Βασίλη; έκανε.

- Τον αγαπώ τον Βασίλη. Και δεν παραδέχομαι να τον λες εσύ ζώο.

Με πόνεσαν τα λόγια αυτά του Λουκά, σα να με είχε δείρει.

- Μα δεν το είπα μπροστά του, δικαιολογήθηκε ο Βρασίδης.

- Ακόμα χειρότερο. Φοβάσαι να το πεις μπροστά του και το λες πίσω του.

- Πφφφ... έκανε ο Βρασίδης, ένας παλιοδούλος... Αυτή τη φορά δεν κρατήθηκε ο Λουκάς και του ρίχθηκε. Μ' αυτός, που κάτι ήξερε από τις γροθιές του Λουκά, δεν τον περίμενε. Μ' έναν πήδο βρέθηκε στην πόρτα, κατέβηκε κουτρουβαλιστά κι έφυγε, χωρίς καν να πάρει το καπέλο του.

Κάθε άλλη ώρα θ' αρπούσα το καπέλο αυτό στα δόντια μου και θα το έκανα κουρέλι. Μα όλη αυτή η κουβέντα με είχε μελαγχολήσει τόσο, που ούτε κούνησα.

Ενώ ο Λουκάς εξακολουθούσε να γράφει, εγώ ακούμπησα το κεφάλι μου στα πόδια μου και αφέθηκα στη συλλογή.

Όσο και αν αγαπούσα τον Λουκά και αν αντιπαθούσα τον Βρασίδα, αυτή τη φορά δεν μπορούσα να δώσω δίκαιο στον αγαπημένο μου. Ακούσετε την ιστορία τού καβγά.

Ο Βρασίδης ήθελε να κόψει ένα μεγάλο τσαμπί άγουρες μπανάνες που κρέμουνταν σε μια μπανανιά. Ο Βασίλης ο περιβολάρης τον εμπόδισε. Είπε πως ήταν πολύ πράσινες ακόμα, πως έπρεπε πρώτα να κιτρινίσουν οι μπανάνες της απάνω σειράς, και τότε μόνο να κοπεί το τσαμπί και να μπει στην ψάθα, για να ωριμάσουν και οι άλλες. Τίποτα ο Βρασίδης. Επέμεινε και θύμωσε. Και μόλις γύρισε ο Βασίλης τη ράχη, τον είπε «ζώο». Τότε θύμωσε και ο Λουκάς και τα δυο εξαδέλφια μάλωσαν. Με όλη την αντιπάθεια που είχα για τον Βρασίδα, αυτή τη φορά βρήκα πως ο Λουκάς είχε άδικο.

Ήταν πρώτη φορά που με πλήγωναν και με πρόσβαλλαν οι ανθρώπινες προλήψεις.

Έκτοτε άκουσα πολλές αδικίες στη ζωή μου. Μ' αυτή η πρώτη με πόνεσε, με πλήγωσε πολύ.

Συνηθίζουν οι άνθρωποι να λεν άλλους ανθρώπους «ζώα», «κτήνη», «τετράποδα», για να βρίσουν και να τους πουν περιφρονητικά πως δε σκέπτονται, δεν αισθάνονται, δεν κρίνουν, δε νιώθουν. Το άκουσα και το ακούω. Μα δεν το συνήθισα ποτέ.

Γιατί άραγε είναι περιφρονητικό να σε πουν ζώο; Γιατί είναι προσβολή να είσαι τετράποδο; Ή μήπως ο αριθμός των ποδαριών κάνει την αξία των ζωντανών; Ή μήπως εμείς δεν αισθανόμαστε; Δεν κρίνομε; Δεν αγαπούμε; Δεν πονούμε το ίδιο, αν όχι και περισσότερο από τους ανθρώπους; Αυτές ήταν οι σκέψεις που κείνη τη μέρα τόσο με τυράνησαν, ώστε από τότε αποφάσισα να σας πω μερικές ιστορίες της ζωής μου, για να δείτε, όχι μόνο πόσο άδικοι είστε σεις οι άνθρωποι, αλλά και να πειστείτε πως εσείς είστε υποδεέστερα όντα από μας, αφού εσείς δεν έχετε την ικανότητα να μας καταλαβαίνετε, ενώ εμείς σας εννοούμε πάντα μ' ένα σας μονάχα βλέμμα, με μια σας κίνηση, ακόμα και από τον τόνο μόνο της φωνής σας, αδιάφορο τι γλώσσα μιλάτε.